

af den prekære Kulsituation i Øjeblikket skulde lade Spekulanter raade for hele dette Forhold. Det ærede Medlem (Laursen), som talte for de Konservative, fremsatte en meget frimodig Bemærkning, synes jeg, idet han sagde, at man ikke behøvede at nære Frygt for, at Prisen blev for høj, naar man gik til Frikonkurrence. Det ærede Medlem synes at glemme, at Konkurrence i hele dette Spørgsmaal omtrent er udelukket gennem Priserne paa det Brændselsmateriale, som i Almindelighed har været den store Konkurrent til det hjemlige Brændsel. De Priser, der betales for det udenlandske Brændselsmateriale, er af den Beskaffenhed, at der i Virkeligheden ikke er Grænser for, hvor højt man kan drive Prisen for det indenlandske Brændsel op. Jeg tror derfor, at man skal være meget varsom i saa Henseende. I det Øjeblik man ikke gaar til en Regulering, og Kulsituationen former sig, som Tilfældet nu en Gang er, har de Mennesker, som sidder inde med disse Brændselsmaterialer, faktisk et Monopol, thi Frikonkurrencen er betinget af, at man kan indføre de Varer, som kan konkurrere Prisen paa de indenlandske Varer ned, og som Forholdene er i Øjeblikket, lader dette sig absolut ikke gøre; de foreliggende Oplysninger opfordrer saaledes ikke særlig til at gaa til en Pris i det frie Marked. Det ærede Medlem (C. F. Sørensen), som talte for Socialdemokraterne, begik formentlig en Fejl, idet han sagde, at det var de jydskke Tørvfabrikanter, der havde krævet en Maksimalpris af 46 Kr., jeg gør opmærksom paa, hvad det ærede Medlem maaske selv har opdaget, at det var de sjællandske Tørvfabrikanter. (C. F. Sørensen: Ja, selvfølgelig). Men naar man forlanger en Maksimalpris af 46 Kr. pr. Ton, altsaa ved Station, og dertil kommer de øvrige Omkostninger, Kørselsomkostninger o. s. v., kommer man op til en ganske fænomenal Pris. Naar det ærede Medlem (Laursen) siger, at man ikke vil komme til Priser, som er for store, vil jeg gerne spørge, hvilken Pris han vil anse for passende, og hvilken Pris han vil anse for at være for høj for den hjemlige Tørv. Thi det hjælper ikke — deri har den sidste ærede Taler (C. F. Sørensen) Ret —, at man staar og ønsker, at Priserne ikke skal blive for høje, man maa kræve absolut Garanti for, at Befolkningen kan faa det Brændsel, den skal anvende, i Særdeleshed i Husholdningen, til en Pris, som ligger indenfor Rimelighedens Grænser. Og det drejer sig ikke alene om Husholdning-

gen, men ogsaa Industriraadet har udtrykkelig fremsat Ønske om, at der fastsættes en Maksimalpris. Jeg tror derfor, at det vil være en absolut Nødvendighed under disse ekstraordinære Forhold at gaa til den Maksimalpris, som — det tør jeg nok sige — ønskes fra mange Sider, og som foreslaas i det foreliggende Lovforslag. Jeg tror ikke, det er rigtigt, at man ved en Maksimalpris, naar denne i øvrigt er sat til en rimelig Højde, vil formindske eller forhindre Produktionen, men tror, at man gennem en Maksimalpris kan stabilisere hele Forholdet. Det siger sig selv, at lige saa vel som en Fabrikant kan have Tro paa, at Priserne vil gaa op i det uendelige, kan man nære Ængstelse for, at Varens Pris, naar der ikke foreligger Maksimalpris, skal gaa ned til en Minimalpris. Hvad enten man ser det fra Fabrikanternes eller fra Forbrugernes Standpunkt, vil det af de nævnte Grunde formentlig være heldigt at fastsætte en Maksimalpris; baade Forbrugere og Producenter vil sikkert være vel tjente med den foreslaaede Ordning; som, hvis det er Tilfældet, vel, naar alt kommer til alt, maa siges at være den ideale Ordning.

Jeg skal altsaa paa mit Partis Vegne anbefale, at man gaar til Fastsættelsen af denne Maksimalpris, saa meget mere som den overvejende Del af Brændselsnævnets Medlemmer anbefaler dette, og Brændselsnævnet er jo dog den mest sagkyndige Institution med Hensyn til dette Forhold. Ganske vist er der et enkelt af Medlemmerne, som anbefaler det med Forbehold, men jeg forstaar ikke ganske dette Forbehold. Det ærede Medlem, som helst ønskede Frihandel, siger i sin Indstilling, at han kunde tænke sig en Maksimalpris, men denne Maksimalpris ligger betydelig lavere. Det forekommer mig at være et inkonsekvent Standpunkt. Hvis man skal have Maksimalpris, maa det være en saadan, som i nogen Grad muliggør Opretholdelsen og Udviklingen af Produktionen, saaledes som vi alle ønsker det. Jeg tror, at den bedste Ordning træffes derigennem, at man fastsætter en rimelig og anstændig Maksimalpris, som kan sikre Producenterne den Fortjeneste, de selvfølgelig bør have, men som ogsaa kan sikre Forbrugerne mod, at urimelige Forhold indtræder. Hermed skal jeg anbefale Forslaget til en velvillig Behandling.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg maa meget beklage, at Ordføreren for Venstre (P. Nørgaard) ikke har opretholdt den Stil-